

Žijí mezi námi, ne všichni je známe

Kamarád

V životě jsem potkal již spoustu lidí, ale jen jeden se stal mým opravdovým kamarádem. Je to kluk vietnamského původu a jmenuje se Funk Dyn Dung. Zkráceně mu taky říkám Fune.

Poprvé jsem ho poznal v 1. třídě a hned jsem se s ním začal kamarádit.

Nejprve jsme si povídali o tom, kdo má rád jaké jídlo, počítačovou hru, sport a mnoho dalších věcí. Oba jsme měli stejné koníčky a to: jízdu na kole, běhání, lezení na hrazdy a mimo jiné i fotbal. Také jsem rád chodil do obchůdku s potravinami, který provozují jeho rodiče, a každý den jsem si tam zašel koupit nějakou tu sladkost. Jeho otec je Vietnamec a matka Češka. Všichni umí dobře česky, a tak se s ním i s jeho rodiči dobře domluví.

Každý pátek jsem měl dovoleno zajít k Funkovi domů a zahrát si tam s ním počítačovou hru na dvě hodiny. Když bylo dobré počasí, jezdili jsme na kole po celé vesnici. V létě jsme se vydali i do nedaleké vesnice, kde byl rybník, a občas jsme se tam vykoupli. V zimě jsme zase chodili bobovat a bruslit.

Takhle jednou odpoledne jsme šli k rybníku a já chtěl zkusit led. Funk mi říkal „Nelez tam, propadneš se“! I přesto jsem tam vlezl a bylo ticho jako ze záhrobí. Ledy začaly prskat a já se asi dva metry od břehu probořil.

Nejprve nevěděl, co dělat, ale spatřil u takového velkého dobu větev a tu mi podal. Já se jí chytnul a Funk mě vytáhl na břeh. Byl jsem celý mokrý, a tak jsme běželi domů. Doma jsem se převlékl a dostal horký čaj s medem, a také vynadáno od rodičů, prý proč tam lezu, když je led tenký. Nakonec jsem poděkoval i Funkovi a ten řekl: „ To je dobrý, kamarádovi bych pomohl kdykoliv“. Bohužel se potom musel Funk odstěhovat a mně to bylo docela líto, za ty roky, co jsme spolu kamarádili.

Přátelství s Funkem je pro mě nezapomenutelná kapitola mého života. Je fajn, že takoví lidé žijí vedle nás a s námi.

Napsal Jaroslav Stránský, IX. třída